

El passeig inesperat

Laura Rubinat i Cuberes

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Caminaven agafats de la mà, l'home i el nen, sense massa pressa. El carrer, desert i lleugerament pendent, es trobava immers dins un núvol de boira que no deixava albirar-ne el final. El nen s'agafava fort a la mà de l'home, i havia de caminar una mica més de pressa que ell per a poder-se mantenir al seu costat. No sentia dolor, per fi, i una mena de confiança càlida i cega el feia deixar-se portar per aquell estrany que havia aparegut del no-res i que, agafant-li la maneta amb una tendresa extraordinària, havia començat a enfilat aquell carrer amunt, enduent-se'l com un corderet, tot escoltant amb interès el que li deia.

—Quin carrer més estrany. Anem gaire lluny?

—No. No gaire.

—Ah. Però s'espantaran, si no em veuen al llit. I em renyaran, quan tornem...

—Sí que t'hi veuran, al llit. De fet, en part, no has deixat de ser-hi.

L'home va tombar el cap per a poder veure la carona de l'infant. Era tan tendre. Va reduir el pas uns segons gairebé sense adonar-se'n i es va passar la mà lliure pel front, i després pel clatell i per la barba, sense deixar d'observar la criatura que caminava a la seva vora amb passets de perdiu. De vegades, pensava l'home, aquesta feina se li feia veritablement feixuga. La feia tan bé com sabia, i fins i tot sovint se'n sentia satisfet: era puntual com un rellotge, sempre era on calia ser, i no se li havia perdut mai ningú. Però en algunes ocasions dubtava si era o no el moment oportú, o si es podia haver confós d'encàrrec. Aleshores havia de filar més prim, observar molt bé, i assegurar-se de no cometre un error terrible.

Tot i així, fins ara mai no havia acompanyat ningú desencertadament, i aquesta idea l'encoratjava.

—Si vols, encara pots tornar —va temptejar—. He vingut perquè ho has demanat. Volies que s'acabés el sofriment. Jo sóc la fi del sofriment.

El nen va aixecar la vista i es va trobar per primera vegada amb la mirada de l'home. El seu semblant era serè i agradable, però amb un cert posat escrutador. Lluïa unes celles tan espesses com les del mag Merlí en aquell conte que li va regalar la tieta Nines ara per Nadal i que li agradava tant. La tieta Nines. Què diria quan sabés que se n'havia anat? Ploraria molt. Plorarien molt tots: la mare, el pare, la tieta Nines i l'avi Tonet. I la senyoreta Consuelo també. I el Jordi, la Jana i el Carles. Però, certament, ara ja no li feia mal res. Va prémer més fort la mà de l'home i va fer un saltiró per a no quedar-se enrere.

—Ah. Però... Però com és que no m'he mogut del llit, eh? si sóc aquí... Veus? —va dir, estenent el palmell de la maneta lliure—. I tots es posaran molt tristos... molt... Però si torno em farà molt mal altra vegada?

I es va posar la maneta al pit, gairebé d'esma. L'home va sospirar profundament.

—De vegades tornar és dolorós... I marxar també.

Van seguir endavant uns instants en silenci, carrer amunt, agafats de la mà. No es veia ni se sentia una ànima, ni corria un bri d'aire; tot era absolutament calm. Tampoc feia fred, ni calor. Al nen li semblava com si passés per un decorat, i la boira li recordava la de l'escena del dimoni que havia vist a *Els pastorets* amb l'avi Tonet, sols que la boira del dimoni feia pudor i aquesta no.

Mentre es deixava portar carrer amunt, mansoi, enmig d'aquell silenci teatral, al nen els pensaments se li aplegaven al caparró. I recordava ara la mare, acaronent-lo als matins per despertar-lo; adés el pare, duent-lo a coll i mostrant-li les fulles dels arbres; després la tieta Nines, explicant aquells acudits tan dolents i encomanant-li el riure a ell, i la mirada de complicitat de la mare; i altra vegada el pare, a l'estiu, quan l'ensenyava a girar amb la bici donant voltes a la font de la plaça; i després recordava l'avi, la nit de Reis, quan li va deixar la seva gorra de pota de gall per a posar-hi els caramels; i ara recordava el Jordi, la Jana i el Carles, els seus *més bons grans* amics de l'escola,... i els cromos,... i els *gormitis*,... i els *lacasitos* a la butxaca, desfets,... Quantes històries tot just començades...! Totes elles se li apareixien en un garbuix de records sense aturador, amb tanta intensitat que fins se sentia un pèl marejat. I, com un rerefons de tot plegat, les darreres paraules que havia pronunciat l'home li martellejaven els sentits:

«De vegades tornar és dolorós... I marxar també».

Va acotar el caparró per mirar-se els peuetes mentre s'afanyava a caminar al costat de l'home, i es va sorprendre en adonar-se que anava descalç i que encara duia la bata de l'hospital.

—Oh! —va gemegar, enrogint-se de galtes i sacsejant la mà de l'home—. Però si vaig descalç! I no m'he vestit!

Encara mirant-se els peuetes nus i la bata, ara al nen li venia a la ment l'hospital. I el cotxe, el crit, el cop sec i els vidres trencats. Les sirenes. Les corre-cuites, les bates blanques i les verdes. I la mare amb el collar ortopèdic, i

el pare amb el braç enguixat, tots dos al costat del seu llit, amb els ulls envermellits.

Enmig de tot aquell eixam desgavellat de pensaments, a poc a poc al nen se li afileraven les paraules de l'home amb un cert ordre dins el caparró. No acabava d'entendre-les totes, però li rodaven per la ment com cavallets de fira: que de fet no s'havia mogut del llit, que l'havia vingut a buscar perquè ell ho havia demanat i que si volia encara podia tornar. Encara? Què volia dir *encara*? I què és el que ell havia demanat? Ell volia deixar de patir, que marxés el dolor d'una vegada... Vençut, recordava haver-ho desitjat amb totes les seves forces, sí, de tan intensa com era l'opressió que sentia al pit i de complet esgotament, quan l'aire semblava com si ja no li entrés més enllà del nas... I tenia molta por. Tenia por de no poder respirar mai més i tenia por de morir. Morir era molt trist. La mare li havia explicat què era morir aquell dia que l'àvia Joana no es despertava. Li va dir que l'àvia Joana se n'havia anat al cel, i que ara ja no patia gens i estaria contenta tots els dies. Però que no podria tornar mai més. Al nen tot plegat li havia semblat molt estrany: l'àvia Joana encara jeia al llit, ell prou la hi veia perfectament, allí quieta, però tots li deien que havia marxat i que ja no li feia mal res. Com avui, ell mateix... Ostres!

—Ei! Coneixes la meva àvia Joana? —va exclamar de sobte el nen, alterat, aixecant el cap per mirar l'home.

—I tant que sí. La vaig acompanyar fa exactament dos-cents vint-i-tres dies terrenals. Una bona ànima, sí.

—I ella havia demanat que la vinguessin a buscar, també?

—Oh, el seu cas era diferent —va dir l'home, passant-se la mà lliure per la barba—. Ella havia acabat el trajecte. El seu contracte va expirar puntualment als trenta-tres mil cinc-cents cinquanta-un dies estipulats.

—Ah...! —va fer el nen, pensarós—. És que jo tampoc no he demanat res d'això. Jo no volia pas marxar! Però si jo tenia por de marxar! I ara què faran els pares? I la tieta Nines? Oh, i l'avi Tonet? Jo el que vull és posar-me bo allà, amb els pares...! Jo no he dit res d'això! Que no! Que no!

I va començar a sanglotar desesperadament i a picar de peus mentre sacsejava amb ràbia infantil la mà de l'home, que el mirava desconcertat. Era la primera vegada que una ànima se li posava a plorar d'aquella manera, i es va torbar tant que va parar de caminar en sec i es va ajupir per a escodrinyar més bé dins els ulls de la criatura. Era evident que aquella ànima encara estava completament adherida a la vida terrenal que exercia. No hi havia cap indicatiu de renúncia. A més, ell prou sabia que el contracte encara era vigent. L'home va sospirar sorollosament i va agafar el nen pels bracets amb les seves manasses. Havia estat a punt de cometre una greu equivocació, però se n'havia adonat a temps: encara tindria motius per a sentir-se orgullós de la seva professionalitat. Passats uns instants de reflexió que al nen li van semblar una eternitat, l'home va parlar amb veu ferma:

—Escolta'm bé, criatura. Això ha estat un error i te'n demano disculpes. Tornaràs a l'hospital. Però recorda: els teus pensaments et poden traïr. Vigila'ls bé. Esbrina sempre què és el que veritablement desitges.

Li va alliberar els bracets i va afegir:

—Ara continuaràs el teu camí. Jo tornaré a acompanyar-te, sens dubte, quan sigui l'hora. A reveure.

El nen es va eixugar les llàgrimes amb la màniga de la bata, entre sanglots.

—Està bé? —va dir, amb la veu entretallada—. L'àvia Joana, està bé?

L'home va somriure lleument per primera vegada, i es va tornar a posar dempeus sense deixar de mirar el nen.

—L'àvia Joana està contenta tots els dies —va respondre—. I està molt feliç de veure com creixes.

I en haver dit aquestes paraules, l'home, el carrer, la boira i la calma teatral es van esfumar i tot es va tornar fosc. Durant uns minuts, dins aquella foscor, el nen sentia com a poc a poc la seva respiració esdevenia de nou feixuga i, malgrat el dolor colpidor que li tornava al pit, es va sentir feliç. Va moure els ditets i va notar el matalàs. Estava ajagut. Feia olor com de farmaciola. Per fi, amb gran esforç, va poder obrir els ulls. Asseguts a la vora del llit, amb els ulls baixos, ara hi havia la mare, el pare i l'avi Tonet. Amb la veu enrogallada però somrient de l'emoció, el nen els va sobresaltar a tots en exclamar, després d'un son de quaranta-vuit hores:

—Hola! Em quedo...!

I, després d'un estossecc i fent un esforç, encara va afegir, exultant de felicitat:

—És veritat, sabeu?...l'àvia Joana està contenta tots els dies!

L'avi Tonet se'n va anar d'una revolada a cridar a les infermeres que el nen era despert. El pare reia i plorava

mentre omplia de petons el seu fill. La mare, clavada a la cadira, es va tapar la boca tremolosa i muda amb les dues mans. I dues espesses llàgrimes perlades li van perfilar les galtes, rosades d'esperança.

Primera edició en ePUB i PDF: desembre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

